

BUJAR XHAFERRI

8.44-1
2617

Shtund
të rri
pa ti treguar
të gjitha

P O E Z I

8SH-1
21417

Bujar Xhaferri

S'MUND
TË RRI
PA T'I TREGUAR
TË GJITHA

poezi

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

LIBRI IM I PARË NË VITRINËN E LIBRARISË

Libri im i vogël me vjersha
në vitrinën e librarisë,
midis librave të tjerë,
dukej sikur kish një drojtje të lehtë.
Si ai fshatari i skajshëm i kodrave
kur thirret në një mbledhje të rëndësishme
në qytet.

NË KËTO FUSHA ME BUKURI MAHNITËSE

Në këto fusha me bukuri mahnitëse
kam ardhur rrallë, nuk e di përse.

Kushedi ç'ka qenë: një takim zyrtar,
një mbasdite feste për grurin që u korr,
ose ndoshta një shëtitje e rrallë «turistike»
nëpër fushë.

Dhe tej, në skaj të fushës, kam humbur në
mendim,

se më ka hutuar bukuria e saj,
që s'ka mendjemadhësinë që kanë shpesh
bukuritë.

Jam ndalur ndanë mezhdave me fshatarë,
me fshatarët, krijuesit e kryeveprës «fushë»
i kam përshëndetur me kokë që larg,
siç përshëndet mësuesin e tij hijerëndë
shkollari i përskuqur, delikat!

Po ndonjëherë emrin tim të thjeshtë prej
qytetari,
çuditërisht, fshatarët e kanë thirrur me një
«shoku»

dhe unë jam hutuar më shumë në këtë çast,
siç hutohet njeriu nga lavdet e tepërta,

kur e ndien se meriton ca më pak.
Kam thënë me vete: mos hutimi im
prej bukurisë së fushës në mëngjes dhe në
mbremje,
prej të qeshurës njerëzore të fshatarit me
mikun

është marrë gabimisht si seriozitet zyrtari,
apo si një heshtje akademiku?
Jam trishtuar pak e prapë kam thënë me
vete:

Në këto fusha që kanë bukuri mahnitëse,
paskam ardhur rrallë, sa keq!

LUFTA E IMPROVIZUAR

Lojë.

Krisma pushkësh
tronditëse si në luftë.

Ushtarë që rendin drejt qendrës
së qytetit
me çanta në shpinë,

me kundragaz...

Nga katet e larta të pallateve
ca vajza ushtarë rrëshqasin me litar.

Ja dhe të plagosurit, mbi shpinat

e shokëve

tërhiqen me nxitim nga sheshi plot tym.

Nesër në reportazhin e gjatë të gazetës
fjala i «plagosur» do të futet në

thonjëza,

dhe fjala «armik»

dhe fjala «betejë»...

Adoloshentët e dinë se kjo s'është luftë,
se të plagosurit s'kanë plagë vërtet;

dhe atje ku po nxjerr tym një minë,
afrohen pa frikë,

afrohen pa tmerr

ashtu siç i afrohen një gjarpri
të madh,

në kabinetin e zoologjisë.

Një fëmijë në krahët e nënës qan
nga frika e krismave të pushkëve.

Po nëna që e mban fëmijën në krah
e puth,

e pushton

në krahët e saj e rrok dhe më fort:

— Mos u tremb, shpirt,

(hi, hi — qesh nëna)

dhe hop fëmija pushon!

Pastaj qesh, pastaj loz

i qetë, i sigurt

në krahët e nënës së tij

ZYRA E PËRGJEGJËSIT TË SEKTORIT
«TRI URA»

Kjo zyrë s'ka divanë,
as kolltukë, as sobë me motive,
ka vetëm një stol të gjatë prej dërrase
dhe dy tri karrige portative.
Nuk ka tapet të shndritshëm që të pushtojë
tërë dyshemenë,
që dikush kur vjen nga mesi i fushave
të shoh me dyshim këpucët,
i ka apo s'i ka të denja që të shkelë.
Nuk ka atë qetësi,
që shtiret ndonjëherë,
as pamje hijerëndë burokrati
dhe dikush që do të hyjë.
nuk matet te dera dhjetë herë,
se s'di gjendjen shpirtërore
të zyrtarit.
Po ka shumë vizitorë, shumë:
hyjnë bujq,
furrtarë,
kuzhinierë...
dhe secili prej tyre lë gjurmën e tij;

me çizme, me këpucë,

si ta sjellë rasti.

E ç'vlen një tapet i shndritshëm në një zyrë
përpara këtij mozaiku me gjurmë?

... Ka njerëz çdo ditë (ç'lumturi për një zyrë!)
që hyjnë të shkujdesur, pa ceremoni,
ashtu siç hyjnë miqtë në shtëpi.

LETRARI I RI NGA FSHATI

Fletoret e tij të thjeshta, dyzetqindarkëshe,
seç binin një erë të vjetër,

të vjetër,

siç binin stolitë e çmuara
të një nuseje të hershme fshati,
mbajtur prej vitesh në sepete.

Të gjitha vjershat shkruar me bukurshkrim;
me përkujdesje të veçantë për çdo varg,
siç shkruajnë ca mësues të zbardhur,

të moshuar,

fanatikë të paqortueshëm
të bukurshkrimit të saktë.

Vetëm emri i tij në fletën e

fundit —

shkruar shpejt e shpejt me një ndjenjë

turpi.

Dhe duart rrallëherë i mbante në xhep
se mbase ky ish një qëndrim mendjemadhi;
Dhe mes poetëve të qytetit në

kafene

nxitonte të paguante gjithmonë i pari.